

Silloin näin hänet viimeisen kerran. Jos sen olisin tiennyt, olisin halannut häntä ja kertonut tunteistani ja siitä, kuinka nopeasti ihmiseen voikaan rakastua. Kuitenkin vain huusimme toisillemme ja annoimme riidan mennä edelle. Emme sopineet, vaan riita jäi ympäröivään ilmaan. Emme puhuneet sen jälkeen. 19. helmikuuta, 2007 Astuin vanhasta lasisesta ovesta sisään. Sydämeni hakkasi. Ympäriilläni oli koulun käytävä joka muistutti kauhuelokuvan sairaalaa. Kaikki tuijottivat minua, pelkäsin kuollakseni. Mitä jos kukaan ei halua tutustua minuun? "Mitä helvettiä sä täällä teet? Et sä tänne kuulu!" joku poika huusi ja katsoi minuun. En tiennyt, että vielä lukiossa jaksetaan huudella toisille. Vilkaisin häntä kohti. Samalla hetkellä hänen tappava katseensa läpäisi minut, ja päätin katsoa pois päin. Hänellä oli mustat ja rikkoutuneet lököttävät housut jotka laahasivat lattiaa. Hänen naamansa oli aknen jäljiltä arvalla ja hän haisi kolmen metrin päähän tupakalta. "Turpa kiinni, Jorma", kuului toiselta puolelta käytävää. Katsoin äänen suuntaan. Siellä oli pitkähiuksinen tyttö, jolla oli sininen paita ja mustat farkut. Hänen silmissään kiilsivät elämä ja hän oli kaunis. "Älä Kaisa nyt puutu tähän, nää on mun bisneksiä", Jorma sanoi. "Jaa mitkä?" Kaisa kysyi ja naurahti. Jorma hiljeni, mutisi itsekseen ja lähti laahustamaan luokkaan. Ensimmäiseksi hän näytti opettajalle keskisormea ja opettaja huokaisi. "Älä huoli, se on aina aluks tommonen", Kaisa sanoi minulle ja hymyili. Jorman housut muistuttivat mustaa hääkaapua. Viikot kuluivat enkä saanut ystäviä lukiosta. Olin kai jotenkin erilainen: olin asunut koko elämäni maalla enkä Helsingin lähiöissä. Joka puolella oli tyttö- tai poikaporukoita eikä minua otettu niihin mukaan. Minun oli pakko tehdä asialle jotain ja yrittää tutustua muihin opiskelijoihin. Jos tietäisin mitä tiedän nyt, olisin mieluummin ollut kirjoituksiin asti yksin. En kuitenkaan olisi voinut arvata, että ystävän saaminen vie minut pohjalle. Kaikki meni hyvin maaliskuun kolmanteen päivään asti. Silloin teimme englannin kielen kurssilla parityötä ja sain parikseni Kaisan. Hän ei jaksanut tehdä mitään, mutta en antanut sen haitata. Olin tottunut laiskotteleviin oppilaisiin. "Haluaisitko lähteä mejän kaa yhteen kotibileisiin tänään? Tutustuttaisin sut pariin mun kaveriin. Vaikutat mukavalta", Kaisa sanoi ja hymyili. Hänen hymynsä oli kaunis, niin kuin hänkin. Katsoin ympärilleni ja yritin päätellä kenelle hän olisi voinut puhua. Kaikki muut olivat keskittyneitä työhönsä joten päätelin, että hän puhuu minulle. Hän katsoi silmiini ja minulla kesti hetki saada kaikki ajatukset päässäni järjestykseen, kunnes tajusin että hän odottaa vastausta. "Aa, juu, totta kai mä tuun", sanoin ja vilkaisin Kaisaa nopeasti. "No hyvä! Tekstaas sulle lähempänä osoitteen ja muut. Mun pitää nyt mennä järjestään sitä paikkaa", Kaisa sanoi. Olin huomauttamassa että tunti on vielä kesken, mutta Kaisa huikkasi opettajalle menevänsä hammaslääkäriin. Kello oli kahdeksan. Tuijotin peiliin ja mietin mitä olen tekemässä. En osaa tutustua ihmisiin, enkä ole koskaan ollut bileissä. Varmasti vain pilaan tunnelman ja istun koko illan yksin. Kaisakin on niin suosittu ja kaunis, ettei varmasti jaksa istua siellä minun kanssa. Päätin kuitenkin mennä, sillä lupasin jo Kaisalle enkä halunnut mokata ainoata tilaisuuttani saada ystäviä Helsingistä. Ulkona oli nuoria tupakalla siiderit ja viinapullot käsissään. Kaikkien katseet tavoittivat minut, he lopettivat juttelun ja mulkaisivat minua päästä varpaisiin mennessäni ohi. Olin kauhuissani ja se varmasti näkyi minusta. En viitsinyt mennä yksin sisälle joten jäin pienen matkan päähän muista nuorista ja tekstasin Kaisalle. Hetken päästä hän juoksi ovesta ulos ja etsi minua katseellaan. Hetken päästä katseemme kohtasivat ja hän juoksi luokseni aivan kuin olisimme vanhoja tuttuja jotka tapaavat kahdenkymmenen vuoden jälkeen. Hän juoksi minua päin ja halasi todella kovaa. Horjahdin taaksepäin ja halusin häntä takaisin. Hän oli lämmin, turvallinen ja selvästi pienessä humalassa. "Ota tosta", Kaisa sanoi ja ojensi jaloviinapulloa. "Emmä, kiitti". "Ota nyt, jumalauta", Kaisa sanoi totisena. Pelästyin ja Kaisa varmasti huomasi sen. Hän alkoi nauraa kauhistuneelle ilmeelleni ja ojensi pullon käteeni. Otin huikan ja tunsin kuinka se meni läpi kehoni ja sai minut

horjahtamaan. Kaisa kikatti ja ohjasi minut kädestä kiinni pitäen sisälle. Sillä hetkellä tunsin olevani turvassa muiden katseilta. Astuessani sisälle näky oli juuri sellainen kuin kuvittelin: savua, horjuvia ja tanssivia nuoria, tappeluita ja paljon alkoholia. Kaisa johdatteli minut ystäviensä luokse, esitteli minut ja he moikkasivat minulle. Sen kummemmin en heihin tutustunut. Kaisan kanssa sen sijaan vietin koko illan. Joimme todella paljon, liikaakin. En tajunnut yhtään mitä olin tekemässä, varsinkaan koska en ollut ikinä ollut humalassa. En voinut kieltäytyäkään, sillä ryhmän paine oli aivan liian suuri. Lähes kaikki olivat minun koulustani, joten halusin tulla hyväksytyksi. Tunsin kuinka juomat vaikuttivat ja minua oksetti. "Tuu tänne!" Kaisa huusi humalaisella äänellä toiselta puolelta taloa. En heti tajunnut käskyä, sillä aivoni eivät toimineet normaalisti. Huojuin ristiaskelin paikalle. Ruskealla nahkasohvalla istuivat Kaisa ja hänen vieressään poika, jonka tunnistin kolmannen vuoden opiskelijaksi. Petyin hieman. "Tässä on mun poikaystävä, Ville. Ville, sano moi", Kaisa sanoi innoissaan. Ville oli todella pahassa humalassa. Jopa minä, joka olin myös todella humalassa, huomasin sen. Ville nousi ylös sohvalta ja olin valmiina kättelemään tai halaamaan häntä, mutta hän kuroutui minua kohti ja suuteli minua. Hänen kielensä tutki suutani ja tunsin kuinka oksennus nousi kurkkuuni. Refleksini olivat niin hitaat etten pystynyt perääntymään. Vasta tajutessani Kaisan huutavan minulle työnsin Villen kauemmas minusta. "Mitä helvettiä sä luulet tekeväs? Luulin että me oltais voitu tutustua paremmin, mut sä taijatkin olla tollanen..." Kaisa ei enää löytänyt sanoja vihalleen minua kohtaan. Huutamisen sijasta hän päätti lyödä. Olin jo muutenkin niin horjuvassa mielentilassa että kaaduin pienen iskun vaikutuksesta. Tunsin kuinka ihmiset tuijottivat ja maailma pyöri silmissäni. Aivoni olivat täydessä sumussa. Katsoin olohuoneen läpi ovelle päin ja näin Kaisan juoksevan ulos. Kompuroin ylös lattialta ja lähdin juoksemaan hänen peräänsä. Pari metriä juostuani päätin kävelemisen olevan parempi vaihtoehto. Ulkona oli kylmä eikä minulla ollut edes kenkiä. Näin Kaisan juoksevan autotietä kohti. Näin kuinka auton valokeilat heijastivat tietä ja jarrut kirkkaisivat. Jos olisin ollut selvänä, olisin varmasti voinut estää Kaisan kuoleman.